

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadkach, w których instytucja kredytowa prowadzi przedsiębiorstwo inwestycyjne na czyj rachunek zostały przeniesione środki finansowe w celu nabycia dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez tę samą instytucję kredytową, a emisja papierów wartościowych nie dochodzi do skutku i własność papierów wartościowych nie przechodzi na osobę, która dokonała wpłaty środków finansowych, w sytuacji gdy rachunek bankowy tej osoby został już obciążony a środki zostały przekazane na rachunek bankowy otwarty w imieniu instytucji kredytowej i nie podlegają zwrotowi, przy czym zamiar ustawodawcy krajowego, jeśli chodzi o zastosowanie szczególnego systemu ochrony jest w takim przypadku niejasny – czy art. 1 ust. 1 dyrektywy w sprawie depozytów ⁽¹⁾ i art. 1 ust. 4 dyrektywy w sprawie inwestorów ⁽²⁾ mogą zostać bezpośrednio zastosowane w celu ustalania znajdującego zastosowanie systemu gwarancji oraz czy decydującym kryterium w tym zakresie jest przeznaczenie środków finansowych? Czy wymienione przepisy dyrektyw są dostatecznie jasne, szczegółowe i bezwzględnie obowiązujące oraz czy są źródłem uprawnień jednostek, które mogą być skutecznie dochodzone przed sądami krajowymi, będąc podstawą roszczeń odszkodowawczych wnoszonych przeciwko organowi państwa gwarantującemu ubezpieczenie depozytów?
- 2) Czy art. 2 ust. 2 dyrektywy w sprawie inwestorów określający szczegółowo rodzaje roszczeń znajdujących pokrycie w ramach systemu rekompensat dla inwestorów, należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że odnosi się on również do roszczeń o zwrot środków finansowych będących wierzytelnością inwestorów wobec przedsiębiorstwa inwestycyjnego, a które nie są przetrzymywane na rachunkach bankowych inwestorów?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, czy art. 2 ust. 2 dyrektywy w sprawie inwestorów określający szczegółowo rodzaje roszczeń znajdujących pokrycie w ramach systemu rekompensat dla inwestorów jest dostatecznie jasny, szczegółowy i bezwzględnie obowiązujący oraz czy jest źródłem uprawnień jednostek, które mogą być skutecznie dochodzone przed sądami krajowymi, będąc podstawą roszczeń odszkodowawczych wnoszonych przeciwko organowi państwa gwarantującemu ubezpieczenie depozytów?
- 4) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy w sprawie depozytów należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że definicja pojęcia „depozyt” zgodnie z tą dyrektywą obejmuje również środki finansowe przekazane z rachunku osobistego za zgodą jego właściciela na rachunek bankowy otwarty w imieniu instytucji kredytowej w tej samej instytucji kredytowej z zamiarem nabycia przyszłych dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez tę instytucję?
- 5) Czy art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 3 dyrektywy w sprawie depozytów, rozpatrywane łącznie należy rozumieć w ten sposób, że wypłaty z tytułu ubezpieczenia depozytu do wysokości kwoty określonej w art. 7 ust. 1, należy dokonać na rzecz każdej osoby, której roszczenie może zostać wykazane przed dniem, w którym dokonano ustalenia lub wydano orzeczenie, o których mowa w art. 1 ust. 3 lit. ppkt (i), (ii) dyrektywy w sprawie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. 1994 L 135, s. 5).

⁽²⁾ Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. 1997 L 84, s. 22).

**Odwwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2015 r. w sprawach
połączonych T-515/13 i T-719/13, Hiszpania i in./Komisja, wniesione w dniu 29 lutego 2016 r. przez
Komisję Europejską**

(Sprawa C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Królestwo Hiszpanii, Lico Leasing, S.A.U. i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawach połączonych T-515/13 i T-719/13;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu art. 107 ust. 1 traktatu, jeśli chodzi o pojęcia przedsiębiorstwa i selektywnej korzyści, a także przy wykładni i stosowaniu obowiązku uzasadnienia oraz przeinaczył sporną decyzję w odniesieniu do selektywności.
    - Sąd naruszył prawo i przeinaczył decyzję ze względu na nieprawidłową wykładnię selektywnego charakteru ulgi podatkowej zastrzeżonej dla przedsiębiorstw prowadzących określoną działalność gospodarczą utworzonych przez bank ugrupowania interesów gospodarczych i jego członków oraz dokonał błędnej kwalifikacji uzasadnienia.
    - Sąd naruszył prawo w zakresie oceny selektywnej korzyści wynikającej z posiadania uprawnień dyskrecyjnych przez krajowy organ podatkowy.
    - Sąd naruszył prawo przy wykładni pojęcia selektywności ze względu na wykluczenie selektywności w odniesieniu do środka zastrzeżonego dla podmiotów, które dokonują określonych inwestycji.
  2. Sąd naruszył prawo i przeinaczył sporną decyzję ze względu na wykładnię i stosowanie obowiązku uzasadnienia, jeśli chodzi o zakłócenie konkurencji i wpływ na wymianę handlową zgodnie z art. 107 ust. 1 traktatu.
-